

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτικὸς αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύσμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διευθύνσεις ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πατρίδος. — Καλλιρρόη Ἀδαμιάδου. Α'. — Ἡ Τέχνη Δ'. Ἀδελαῖς Μαυρίνη (κατὰ μετάφρασιν δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Τὸ μαραμμένον κρῖνον (μυθιστόρημα κ. Καλλιρρόης Παρρέν). — Σκέψεις καὶ γνώμαι (ἀπὸ τὸ Ἀγγλικόν, ὑπὸ κ. Ἀλεξάνδρου Ρίτσου). — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς: Ἡ Ὁμολογία (ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου).

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Ὁραία καὶ μεγάλη ιδέα, τὴν ὁποῖαν δὲν ἐξεστόμισε στρατάρχης Ἕλληνας ἐπὶ τοῦ πεδίου μάχης, ἀλλὰ πολίτης εἰρηνικὸς ἐπὶ πεδίου, εἰς τὸ ὁποῖον θεμελιούται βωμὸς τῆς ἐργασίας τοῦ πνεύματος. Τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς Πατρίδος. Περὶ τὴν ιδέαν αὐτὴν περιστρέφεται ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλεν ὁ κ. Γ. Ζερβουδάκης κατὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ θεμελίου λίθου τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ζερβουδάκειου ἀστυκτικῆς σχολῆς. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἔμβλημα τῶν μεγάλων ἐκεῖ κάτω Ἑλλήνων μας, ὡς εἶναι τὸ σύνθημα μὲ τὸ ὁποῖον κατατάσσονται εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως μιᾶς πατρίδος ἰσχυρᾶς εἰρηνικὸν ἀγῶνα, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν.

Τὸ ἔγραψα καὶ ἄλλοτε. Ἐὰν τὸ πνεῦμα τῆς Ἑλλάδος περυγίζῃ περὶ τὸν ἱερὸν βράχον, βεβαίως ὅμως ἢ καρδιὰ αὐτῆς κτυπᾷ ἐκεῖ κάτω, πλησίον εἰς τὰς πυραμίδας καὶ εἰς τὴν μεγάλην χώραν τοῦ Φαραῶ. Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ, ἢ ἐνθουσιώδης, ἢ πατριωτικὴ, ἢ ἀγνή ἀκόμη ἀπὸ τὸν εὐτελεῖ ἔγλωσσον καὶ τὰς ταπεινὰς φιλοδοξίας, πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὰ κέντρα τῶν ξηνητευμένων Ἑλλήνων μας, κατὰ τὰ τελευταῖα δὲ ἔτη, ἰδίως καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ μεγάλην Ἑλληνικὴν παροικίαν.

Ἀρχίζω μόνον τὸ ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἔργον μου, εἶπε μὲ τόσῃν μετριοφροσύνην ὁ ἰδρυτὴς τῆς σχολῆς, ὡς πραγματικῶς νὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὰ πρῶτα βήματα τῆς πατριωτικῆς του δράσεως. Ὁ ἀναστηλωτὴς τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας τοῦ Παναγίου Τάφου, ὁ ἀναθεμελιωτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ γοήτρου ἀνὰ τὴν ἱερὰν γῆν, ὁ εἰς κάθε μέγα ἔργον εἶτε τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικῆς Κοινοτήτος, εἶτε τῆς ἐν Ἑλλάδι πατριωτικῆς καὶ φιλανθρωπικῆς δράσεως γενναῖος ἐπίκουρος, φρονεῖ ὅτι εὐρίσκεται ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσιῶν του.

Πόσας ὑποσχέσεις καὶ πόσας ἐλπίδας δὲν περικλείουν αἱ λέξεις αὐταὶ τοῦ μεγάλου πατριώτου ὑπὲρ μιᾶς ὀλοφύγου ἀφοσιώσεως εἰς τὴν πατρίδα, τὴν ὁποῖαν τοιαῦτα τέκνα δὲν εἰμποροῦν παρὰ νὰ ἀναδείξουν ἰσχυράν καὶ ἐπιβάλλουσαν. Τὸ ὠραῖον ρητὸν τοῦ Σολωμοῦ ἀκλεῖσε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν καρδιάν σου καὶ θὰ αισθανθῆς μέσα σου κάθε εἶδους μεγαλεῖον», ἐφαρμόζεται εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν.

Κανεὶς πολεμιστὴς, κανεὶς ἥρωας τοῦ ξίφους καὶ τῶν ὅπλων δὲν ἐπισιμάζει τὸν ἡρωισμόν τῶν Ἑλλήνων αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ξηνητεύονται, μοχθοῦν, ἀγωνίζονται ἀφανῶς τὸν μέγαν καὶ δύσκολον τῆς ἐργασίας ἀγῶνα καὶ ἔπειτα νικηταὶ τῆς ὕλης καὶ κύριοι τοῦ πλοῦτου, χρησιμοποιοῦν αὐτὸν ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς ἀποκαταστάσεως μιᾶς πατρίδος ἰσχυρᾶς.

Τὸ μέλλον ἄλλως τε ἀνήκει εἰς τοὺς εἰρηνικοὺς αὐτοὺς ἀρχηγούς τῶν λαῶν. Οἱ αἰῶνες τῶν ἐπικῶν πολέμων καὶ τῶν αἰμοχαρῶν ὅπλων ἀνήκουν πλέον εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος. Σήμερον αἱ νίκαι τῶν λαῶν διεξάγονται εἰς τὰ εἰρηνικὰ πεδία τῆς ἐργασίας, εἰς τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ ἐμπορίου, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς βιομηχανίας. Καὶ οἱ Ἕλληνες τῆς Αἰγύπτου τεί-

νουν να καταλάβουν την πρώτην θέσιν εις την παγκόσμιον εμπο- ρικήν και βιομηχανικήν κίνησιν. Ο πλούτος των, οι εμπορικοί θρίαμβοι και επιτυχίαι των εις ένα ευγενές και ώραϊον τεί- νουν ιδεώδες, εις τον πλουτισμόν της πατρίδος δια της μορ- φώσεως τέκνων, κατ'ανούτων τα προς αυτήν καθήκοντά των, ως είπεν ο κ. Μπενάκης, ο Πρόεδρος της 'Αλεξανδρινής Κοι- νότητας, μέγας και αυτός της πατρίδος ήρωα και πρωταγω- νιστής.

Το ευχάριστον δ' είναι ότι εις την ώραϊαν αυτήν δρα- σιν των 'Ελλήνων μας της Αιγύπτου αρχίζουν και αι γυ- ναίκες των να λαμβάνουν ενεργότατον μέρος. Προχθές ακόμη ή κ. Μπενάκη, μία από τας σπανιότατας γυναίκας της 'Ελ- λάδος, κατέθετε τον θεμέλιον λίθον του νέου 'Επικυβερματικού Μπενακείου 'Ορφανοτροφείου, ενώ τα σχολικά συστήματα, ύφει- λόμενα αποκλειστικώς εις την φιλόφρονον και γενναίαν δρασιν της, σώζουν την υγείαν τώσων πτωχών παιδιών των λαϊκών εν 'Αλεξανδρεία τάξεων.

Την κ. Μπενάκη ακολουθούν εις το ώραϊον αλτρούστικόν έργον της και άλλοι 'Ελληνίδες, εις τρόπον ώστε μία άρ- μονική συνεργασία άνδρών και γυναικών καθιστά το έργον των πληρέστερον και άρτιώτερον και προσθέτει εις το κάλ- λος και την χάριν των γυναικείων της Αιγύπτου 'Ελληνικών πληθυσμών την γοητείαν της προόδου και του ήθικου με- γαλείου.

ΚΑΛΛΙΡΡΗ ΑΔΑΜΙΑΔΟΥ

Α'.

Ένα μεγάλο φως επάνω εις τον γυναικείον της 'Ελλάδος ουρανόν, μία αγή στωλισμένη με όλας τας γοη- τείας της ανοίξεως, ένα ρόδον από εκείνα που εις ένα πρωι- μόνον άρωματίζουν ολόκληρον ζώην, ιδού πως άνθησε, πως έλαμψε, πως έφώτισε και πως έσθυσεν απότομα, σκληρά χωρίς να το έπερίμενε κανείς, μία 'Ελληνοπούλα της 'Η- πείρου, μία σοφή και μεγαλοφυής της 'Ελλάδος κόρη.

Εις τας 'Αθήνας ήτο γνωστή από πολύ όλίγον κόσμον και το όνομά της ίσως δεν θα είπη τίποτε εις το πολύ κοινόν. 'Αλλ' ούτε ο θάνατός της συνετάραξε τους ύψηλους κύκλους των επισήμων. Αι 'Εφημερίδες, οι οποίοι αναγγέλλουν με σει- ράν κοσμητικών τίτλων θανάτους, οι οποίοι δεν αφήνουν τίποτε όπισω των, επιώπησαν εις τον θάνατον αυτόν της 'Ελλη- νίδος κόρης, ή οποία συνεκέντρωνε τώσον πνεύμα και τώσην σοβαράν και βαθείαν παιδείουσι και τώσην μεγαλοφυίαν και τώσας έλπίδας μέλλοντος δοξασμένου.

Την έγνωρικα και εγω μόλις πρό δύο χρόνων, αν και το όνομά της ως φοιτητριας, ή οποία είχε δώσει εξετάσεις εξαι- ρητικας και είχε κερδίσει παμφηφει το άριστα, δεν μου ήτο άγνωστον. 'Αλλά τα άριστα των σχολείων και των Πανε- πιστημίων δεν εινε πάντοτε τα καλλίτερα δείγματα αν- θρώπων μεγαλοφυών και δι' αυτό με δυσκολίαν ένθυμήθην το όνομά της, όταν ένα πρωι μου έδόθη το επισκεπτήριόν της μαζί με μιαν συνάδελφου της.

Καθώς εισήλθον εις το γραφείον μου, μου εφάνη ως να

έβλεπα πρόσωπον γνωστόν, ως κάτι να μου ένθυμιζεν ή ώ- ραία και δρασερά και όλη ζωή και εκφρασεις και χαρά φυσιο- γνομία της. 'Η άλλη, της οποίας και το όνομα ακόμη λη- σμονώ την στιγμήν αυτήν, ήτο ώχρά, μακράμενη, από τα πρόσωπα εκείνα που δεν λέγουν τίποτε και όπου εγεννήθη- σαν δια την πάλην της ζωής μόνον, χωρίς πολλήν έλπίδα επιτυχίας.

'Ηρχισε, φυσικά εκείνη να όμιλη. 'Ενας χείμαρρος από ώραϊα λόγια, μία ευφράδεια και μία ευγλωττία μουσική, χωρίς τίποτε το δασκαλικόν, το μελετημένον, το προσποιη- μένον. Εις δέκα λεπτά μου είχεν είπει την ιστορίαν της ζωής της των είκοσι δύο χρόνων, μίαν ιστορίαν άπλην, αλλά πλέουσαν μέσα εις ένα φως ευφυίας και στωλισμένην από τώσην άνθηρότητα και τώσην ευμορφίαν. Και ενώ όμιλοϋσε δια τας σπουδάς της, δια τα σχέδια του μέλλοντός της, έφε- ρε τον λόγον εις την Χειραφετημένην μου και με τρεις λέ- ξεις της την έκρινεν, όπως δεν την είχαν κρίνει οι καλλίτε- ρο κριταί. «Συγκεντρώνει, μου είπεν, εις την ψυχήν της τον πόνον και την απογοήτευσιν όλων των γυναικείων του πνεύμα- τος και της καρδιάς. Είμαι ένσαρκωμένη ή πάλη μιαν ευγενούς ψυχής και μιαν εκλεκτής δικαιοίας με ένα περιβάλλον, το όποιον δεν εινε ανάγκη να αναζητήση τις μόνον εις την Τουρκίαν και την 'Ανατολήν».

Τώσον νέκ, έσκέφθην, και τώσον γερό και ώραϊον σώμα και πνεύμα είναι δυνατόν να έχη από τώρα λόγους απογοητεύ- σεως από την ζωήν!

Την ιστορίαν της όπως μου την έδιηγήθη θα την μετα- φέρω έδω ως ένα είδος αυτογραφίας, ή οποία δίδει τον ά- κριβή της κόρης χαρακτηρισμόν. 'Εγεννήθη εις την 'Ηπειρον, εις τα 'Ιωάννινα, εκεί όπου ως τώρα εγεννήθησαν τώσοι μεγάλοι πατριώται 'Ελληνες, εκεί όπου έπαιλε τους ώραϊο- τέρους και ευγενεστέρους παλμούς της ή ελληνική ψυχή. 'Ητο μοναχόπαιδο και επέδιδεν εξαιρετικώς εις τα γραμά- ματα. 'Ο πατέρας της, ως οι πολλοί 'Ηπειρώται ήτο ξενη- τευμένος εις την Ρουμανίαν, όπου εμπορευέτο. 'Όταν ή κόρη έτελείωσε το σχολείον των 'Ιωαννίνων, εξήτησεν απ' έδω το πρόγραμμα των γυμνασίων και ήκολούθησεν εκεί με κα- θηγητάς μαθήματα γυμνασιακά. 'Υποθέτω ότι δεν θα της εχρειάσθη πολύς καιρός δια την γυμνασιακήν αυτήν προστοι- μασίαν, διότι όχι μόνον ήτο ευφυής, άλλ' είχε μνήμην τε- ραστίαν.

'Εν τώ μεταξύ ο πατέρας της απέθανε και τα οικονομικά των εύρέθησαν περιπλεγμένα εις υποθέσεις και επιχειρήσεις έμπορικας, οι οποίοι με τον αιφνίδιον αυτόν θάνατον αφήσαν την οικογένειαν με όλίγους πόρους. 'Εν τούτοις μετά ένα ταξείδι εις την Ρουμανίαν, προς τακτοποίησιν των υποθέσεων, μητέρα και κόρη ήλθον εις τας 'Αθήνας, όπου μετά εξετά- σεις γυμνασιακάς, ενεγράφη εις την Φιλοσοφικήν Σχολήν του Πανεπιστημίου. 'Υποθέτω ότι την εποχήν αυτήν της έγγραφής της θα ήτο μόλις δέκα εξ χρόνων. Εϋθύς εξ αρχής, ως έμαθα άργότερα, διεκρίθη μεταξύ όλων των συμφοιτη- τριών και συμφοιτητών της, οι οποίοι την εθαύμαζαν και την εσεβόντο. Μαζί με τα επιστημονικά μαθήματά της

ήσχολετο και εις μελέτας ξένων σοφών και μεγάλων ποι- ητών. 'Η γλωσσομάθειά της την εύκόλυσε πολύ εις τας μελέτας της αυτές, και ή μνήμη της, θαύμα μνήμης, την έβούθη εις το να άπουταμιεύη πλούτον ολόκληρον ώραϊον ιδεών, να άποστηθίζη χωρία ολόκληρα σοφίας και να παίζη με όλα αυτά εις την χείμαρρόδη όμιλίαν της, εις τρόπον ώστε να καταπλήττη και να συναρπάζη.

'Οσάκις την ήκουα, —διότι μετά την ήμέραν εκείνην έ- βλεπόμεθα—μου άφηνε πάντοτε μίαν έντύπωσιν παράδοxon. Το ώραϊον εκείνο κεφάλι με τα μαύρα έβένινα μαλλιά, με τα ολόφωτεινα μάτια και με τα δρασερά μάγουλα, μου εφί- νετο ως ένα πολύτιμον και ζωντανόν καλλιτέχνημα, το όποιον εκρυπτε μέσα του τώσους θησαυρούς, τώσον πλούτον, τώσην πολυτέλειαν και τώσην όρμητικήν έντασιν και δύναμιν, ώστε, χωρίς να το θέλη, οι θησαυροί εξεχειλίζαν και έβγαίναν εις ακράτητον ρεύμα λόγων και ιδεών. Με τώσην όρμήν, με τό- σην ταχύτητα εξεχύνετο ή πλημμύρα αυτή, ώστε εγω όμο- λογώ, ότι αν και εις όλην μου την ζωήν κατέγινα και κα- ταγίνομαι με γραμματα και με βιβλία, όμως μετά ενός τετάρτου συνομιλίαν μαζί της εκουραζόμην, και άδυνατούσα πλέον να την παρακολουθώ μέσα εις τον στρόβιλον μιαν πνευματικής συμφωνίας, εις την όποιαν ο Γκαίτε, ο Σχιλλερ, ο Νίτσε, ο Σπερχάουερ, ο Εϋριπίδης, ο Αισχύλος, ο Σαίξ- πηρ και ο 'Όμηρος διεδέχοντο ο ένας το άλλον εις εξάρσεις έγκωμιαστικάς, εις κρίσεις και συγκρίσεις ιδεών και άποστη- θίσεις στίχων, που με κατέπλησσαν.

Τώρα με τον πρόωρον θάνατόν της έννοώ την βίαν, ή ο- ποία την ώθει να εξωτερικεύη όλον τον πλούτον του ώραϊου πνεύματός της. Είχε φαίνεται ή παιδική σχεδόν ακόμη ψυχή της το προαισθημα, ότι δεν θα επρόφθκε να σκορπίση εις βιβλία και εις λόγους και εις διαλέξεις φιλοσοφικάς, όλον τον πλούτον ενός πλουσίου και παραγωγικού νοϋ και δι' αυτό έσπευδε να ρίπη γύρω της το φως, το όποιον έπλημ- μυρούσε μέσα της και όπου ήσθάνετο ότι το έβλεπαν και το εθαύμαζαν και το εκτιμούσαν κατά την αξίαν του.

Η ΤΕΧΝΗ

ADELAIDE MARAINI

Δ'.

Το άγαλμα της απελπισμένης Σαπφούς ήνοιξε εις την Adelaide Maraini την χρυσήν πόρταν του πλούτου. 'Αλλ' αυτή δεν έταράχθη. 'Ησυχος και γλυκεία, κλεισμένη μέσα εις το ιερόν του σπιτιού της, εγκατέλειπε δια τινα κειρόν την τέχνην, διότι άλλα έργα την έκαλοϋσαν. Τα παι- διά της είχαν ακόμη ανάγκην από τας περιποιήσεις της. Μόνον άργότερα επέστρεψεν εις το έργαστήριόν της και τότε ο 'Αυλέτος εβγήκε από τα χέρια της, κουρασμένος από την άμφιβολίαν και την επιθυμίαν να εκδικήση τον πατέρα του, ώραϊο άγαλμα γεμάτο εκφρασιν και ή Julamita ή σύζυγος του αιδού, ή οποία εξήλθε προς εύρεσιν του άγα-

πητού βοσκού της.—Θα περάσω δρόμους, πλατείαι, θα ζη- τήσω εκείνον τον όποιον, ψυχή μου αγαπά...»

Δέν εινε νέον αίσθημα σχεδόν ευγνωμοσύνης το όποιον συν- δέει ένα καλλιτέχνην με ένα άντικείμενον το όποιον πρώτον του έδωκε την βεβαιότητα ότι ήνοήθη από το κοινόν, την χαράν μιαν γενικής επιδοκιμασίας. 'Η Σαπφώ συχνά έπα- νήρχετο εις το πνεύμα της Adelaide Maraini. Δέν ήτο όπως αι γυναίκες αι ευτυχεις εις την αγαπήν των, αι όποιαι δέν έννοουσι όλην την άμετρον απελπισίαν εκείνων όπου δέν αγαπώνται.

«Γυναίκα μη αγαπωμένη όμοιάζει με τον ύακυνθον ο όποιος εμεγάλωσε επάνω εις το βουνό και τον όποιον κατεπάτησαν οι ποιμένες» έψαλλεν ή μυστηριώδης 'Ελ- ληνίς ποιήτρια, την όποιαν οι άρχαιοι ώνόμασαν θείαν, σε- μνήν, άθώαν, και την όποιαν ήμεις οι νέοι κριτικοί τολμώ- μεν να μολύνωμεν με τας άσεβεις υποθέσεις μας.

'Η Adelaide Maraini, ή άθώα και ευγενής γυναίκα, νέα μητέρα τότε ήθελε να κάμη ν' αναζήση επάνω εις το μαρ- μαρόν της την ώραϊαν όπως την ώνόμαζεν ο Πλάτων— την πυρίνην ψυχήν— όπως την ώνόμαζε ο Πλούταρχος, την απελπισμένην και αγαπώσαν γυναίκα, την όποιαν βλέπομεν εις τους στοίχους της, να κλιθή να παρακαλή, να τρέχη εις αναζήτησιν πράγματός τινος, ή άτόμου το όποιον δεν εύρίσκει, και ν' άποφασίση το ήθημα εκείνο εις την θάλασσαν το όποιον θα της δώση την ευχαρίστησιν της καταστροφής του εγω της μέσα εις τα γαλανά νερά.

'Η καλλιτέχνης από τα χέρια της οποίας εξήλθεν ή τρα- γική μορφή, ή διστακτική εις την όχθην της άβύσσου, βε- βαιώς την έσκέπετο πολύ συχνά, την συνήτησε με την σκέψιν εις το βάθος της θαλάσσης νεκράν πλέον.

Και έπειτα από μερικά έτι πράγματα, καθώς το ακούρα- στον κωμα το όποιον πηγαίνοερχεται και μας φέρει ένα νε- κρόν σώμα, εγκαταλειφθέν εις αυτό με το κεφάλι αναποδο- γυρισμένον, με το στήθος νεκρόν, μέσα εις το όποιον δεν πάλλει πλέον ή καρδιά — ούτω και εκείνη μας έδωκε ένα έργον θαυμασίον.

Εις την έκθεσιν του 1881 του Μιλάνου, εθριάμβευσαν ο Φραγκλίνος του Monteverde και ή Σαπφώ της Maraini. 'Εκείνος εκφράζων όλην την ενεργητικότητα καλλιτέχνου εις όλην την δρασιν της ζωής, ο όποιος ήδη θριαμβεύει, εκείνη αποκάλυπτοσα σκέψιν και ευγένειαν όλως γυναικείαν, άλλ' υπό τεχνικήν έποψιν δυνατήν και βεβαίαν.

Και το έργον αυτό ώφειλε να δώση εις την Adelaide Maraini μεγάλην ευχαρίστησιν. Μία γυναίκα μεγαλοφυής, με ψυχην βαθείαν και μυστηριώδη καθώς ή θάλασσα, μια θαυμαστρια της τέχνης, ή άτυχής Αυτοκράτειρα 'Ελισάβετ της Αυστρίας, ειδη μίαν ήμέραν εις μίαν έφημερίδα ένα σχη- διογραφημα του έργου της Maraini και άμέσως άνέβη εις τον πράσινον λόφον, υπεράνω του Lugo, και εισήλθεν εις το μεγάλο φωτεινόν έργαστήριον, το όποιον είχε τα με- γάλα παράθυρά του προς το μέρος των όρέων. 'Εμεινε επί πολλήν ώραν σιωπηλή εμπρός εις το ώραϊον άψυχον κεφάλι της 'Ελληνίδος ποιητριας και δεν ήδύνατο πλέον να την

αποχωρισθή. Καί τήν ἔφερε εἰς τήν ἔρημικήν καὶ λευκὴν ἔπαυλιν τῆς Κερκύρας καὶ τήν ἐτόποθέτησεν εἰς τήν αὐλὴν τοῦ Ἀχιλείου τῆς, καὶ τήν ἐπεριτριγύρισε μὲ πῆδακας καὶ ἄνθη.

Εἰς τὸ μουσεῖον τῆς Ρώμης δυνάμεθα νὰ θευμάσωμεν ἕνα ἀντίγραφον τοῦ ὀνομαστοῦ αὐτοῦ ἔργου.

Ἡ ἀτυχὴς Αὐτοκράτειρα ἐνέπνευσε εἰς τὴν Adelaïda Maraini τὴν Ἀσπασίαν τῆς, ὥραϊον καὶ ἀρμονικὸν ἀγαλλμα προσδιορισμένον καὶ αὐτὸ διὰ τὸ Ἀχιλλεῖον. Πῶς ν' ἀριθμῶμεν ὅλα τὰ ἀγάλλματα καὶ τὰς προτομὰς τῆς Adelaïda Maraini; εἰς δυσκόλους ἡμέρας ἠυλόγηθησαν παρ' αὐτῆς, διότι τῆς ἔδωκαν τὴν χαρὰν νὰ εἶνε ἡ ἀληθὴς σύντροφος τοῦ συζύγου τῆς καὶ νὰ βοηθήσῃ καὶ ἐκείνη μὲ τὸ πνεῦμα τῆς καὶ μὲ τὸ ἔργον τῆς νὰ ὁδηγήσουν τὸ πλοῖον ἐξω ἀπὸ τοὺς οἰκονομικοὺς ὑφάλους εἰς τὸ ἐλεύθερον ρεῦμα. Δὲν θὰ εἶνε ἀραγε διὰ τοῦτο ὑπερήφανος; ἡ γυναῖκα αὕτη δὲν θὰ ἀπέκτησε ἀνδρικὸν ὕψος εἰς τὸ δύσκολον ἔργον, τοῦ νὰ ἐργάζεται τὸν πηλὸν καὶ τὸ μάρμαρον;

Ὅχι. Πάντοτε ὅλοι ἔμενον ἐκπληκτοὶ νὰ τὴν εὐρίσκουν τόσον ἀπλὴν καὶ ταπεινὴν, νὰ βλέπουν τὰ λεπτὰ ἐκείνα χερσάκια τῆς, καὶ τὰ τόσον φωτεινὰ ἀπὸ καλοσύνην μάτια τῆς.

Ἰδοὺ τί λέγει ἕνας παλαιὸς τῆς φίλος πρὸ ἐτῶν.

— «Τὰ μάτια αὐτὰ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ κυττάξῃς, διότι περικλείουν τὸ γαλανὸν χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός. Ἐχουν ὅλα τὰ χρώματα καὶ δὲν ἔχουν κανένα ἄλλοτε σοῦ φαίνονται στακτιά, ἄλλοτε γαλανὰ καὶ ἄλλοτε μαῦρα. Τώρα σοῦ ὀμιλοῦν μὲ γλυκύτητα καὶ σὲ χαϊδεύουν, τῶρα σκιαζόνται καὶ σὲ ἐρωτοῦν τὸ διατὶ διὰ τὰ πάντα, τῶρα σοῦ μειδιῶν μὲ παιδικὴν καλοσύνην. Τῶρα κλαίουν λυπημένα διὰ τὰς ξένας δυστυχίας. Ὅλα δύνανται νὰ τὰ ἐκφράσουν, ἐκτὸς τὸ μῖσος, τὸν φθόνον καὶ τὴν κακίαν. Ὑπάρχουν ὅλα τὰ ἄγνωστα ὀράματα εἰς τὰ μάτια αὐτὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν αὐτὴν».

Καὶ ὁ φίλος αὐτὸς τελειώνει.

«Εὐλογημένη ἡ γυναῖκα αὕτη ἡ ὁποία εἶνε μεγάλη καλλιτέχνης χωρὶς νὰ χάσῃ καμμίαν ἀπὸ τὰς τριφερότητας τῆς μητρὸς. Εὐλογημένη ἡ γυναῖκα αὕτη εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πνεῦμα τῆς τέχνης δὲν ἐσβυσε οὔτε μίαν ἀπὸ τὰς γυναικεῖας χάριτας».

(Κατὰ τὸ ἰταλικόν)

Εἰθὴν Νικολαΐδου

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟΝ ΚΡΙΝΟΝ

(Συνέχεια)

Καίτι ὡς ἕνα ψυχάλισμα φωτεινὸν ἐπάνω εἰς ἕνα μαῦρον ἀπέραντον κύμα, τὸ ὁποῖον ἐπροχῶρει ἀπὸ τὴν γωνίαν τῆς Μητροπόλεως πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ μία μουσικὴ πένθημος ἤρχετο ὡς ξεψύχισμα ἦχων ἕως τὸ μπαλκόνι τῆς κ. Μοίρας. Συγχρόνως ὅλη ἡ βροχὴ ἐκείνη τῶν χρυσοῦν ρανίδων ἄναψε καὶ εἰς τοὺς ἐξώστους τῶν δύο πλευρῶν τῆς ὁδοῦ Ἐρμοῦ, καὶ κάτω εἰς τὸν δρόμον, ὅπου ὑπῆρχε κατ'ὼφλι θύρας ἡ σκαλίτσα ἡ μαγαζὶ ἀνοικτό. Σὺν νὰ εἶχε δοθῇ κάποιον μυστικὸν διάτα-

ταγμα, ὅταν κάποιος ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ νὰ εἶχε περάσει ἀπὸ παντοῦ, χιλιάδες κερίων ἐφωτίσθησαν, ἐνῶ ὁ κόσμος εἰς μαῦρα κύματα παρεμέριζεν εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ ἐσκάλωνεν εἰς τῆς ἐξώθυρας καὶ ἐρίπτετο μέσα εἰς τὰ μαγαζιὰ καὶ ἐτοποιεῖτο πίσω ἀπὸ τῆς βιτρίνης, ἡ ὁποία διὰ μίαν ἐπακουσίαν τὰ πλεον ποικίλα συμπλέγματα ἀπὸ γυναικεῖα καὶ ἀνδρικὰ πρόσωπα.

Τὸ δειλὸν φῶτισμα τῶν μπαλκονίων, ἐπάνω εἰς τὰ ὁποῖα ὡς ἄστρα μικρὰ καὶ ἐτοιμοθάνατα ἐτρεμόσθουν τὰ μικρὰ φῶτα τῶν κερῶν ἔγεινε ἐπειτα διὰ μίαν ζωηρόν, ἔντονον, πολυχρῶμον. Βεγγαλικά κόκκινα καὶ ἄσπρα καὶ μπλε ἐχύνοντο ὅταν μικροὶ φωτεινοὶ καταρράκται ἀπὸ τὰ ἐπάνω πρὸς τὰ κάτω, ἐνῶ μὴ βαρεῖ ἀσμὴ θειαφιοῦ ἐγέμιζε τὸν ἀέρα.

Ἀπὸ κάτω ὁ μαῦρος ποταμὸς μὲ τοὺς χρυσοὺς κυματισμοὺς ἐκυλοῦσεν ὀλοένα πρὸς τὰ ἔδω, ἐνῶ ἡ μουσικὴ εἶχε σιωπήσει καὶ ψαλμοὶ ἐκκλησιαστικοὶ ἠκούοντο, τοὺς ὁποῖους ἐτελειῶνε ἕνα ἀπέραντον Κύριε ἐλέησον, τονισμένον εἰς ἦχον χαρμόσυνον καὶ ζωηρόν. Τὸ Κύριε ἐλέησον αὐτὸ ἐπανελάμβαναν ὡς ἡγὼ χιλιάδες παιδικῶν φωνῶν, μὲ συνοδείαν καὶ γυναικειῶν καὶ ἀνδρικῶν, κάτι ὡς μία ὁμοβροντία κοινῆς προσευχῆς ὅλου ἐκείνου τοῦ πλήθους, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀξιοῦσε ἡ τὸν νεκρὸν βασιλέα νὰ ἀναστήσῃ ἡ τοῦ μακρνοῦ Θεοῦ τὸν οἶκτον καὶ τὴν συμπάθειαν νὰ προσελκύσῃ.

Τὸ μπαλκόνι τῆς κ. Μοίρας ἐφωτίσθη καὶ αὐτὸ ἀπὸ πέντε εἷς κεριά, τὰ ὁποῖα ἄναψεν ὁ κ. Νιόνιος καὶ ἐμοίρασεν εἰς τὰ παιδιὰ, μεταξὺ τῶν ὁποίων κατέταξε, γελῶν, καὶ τὴν Ἀμάλια καὶ τὸν Στέφαν. Ἡ Κορνηλία δὲν ἠθέλησε κεριά, οὔτε ἡ Ἀριέττα, ἀπὸ φόβον μήπως λερῶσουν τὰ φορέματά των. Δι' αὐτὸ μάλιστα ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὸ φωτεινὸν μέρος τοῦ μπαλκονιοῦ, ὅπου εἶχαν μαζευθῇ οἱ νέοι, ὡς ἔλεγεν ἡ Ἀμάλια, μὲ τὸν κ. Νιόνιον ἐπὶ κεφαλή.

Οἱ ψαλμοὶ ἔπαισαν καὶ τὰ τύμπανα ἐκρούοντο λυπημένα, μονότονα, κλαυθμηρά, ἐνῶ αἱ σάλπιγγες τὰ ἐσυνόδευαν εἰς ἕνα πένθημον ἐμβατήριον λύπης καὶ θανάτου. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πρὸς τὰ πεζοδρόμια μία σειρά στρατιωτῶν τοῦ πυροβολικοῦ μὲ μεγάλην στολήν, μὲ τὰ κόκκινα λοφία ἐπὶ κεφαλῆς καὶ μὲ τὰ ὅπλα πρὸς τὰ κάτω ἀκολουθοῦσαν τὴν ἐκφοράν, τιμητικὴ φρουρὰ αὕτη τοῦ πένθους τῆς ἐπισήμου πολιτείας εἰς τὸν νεκρὸν θεὸν τῆς Ἀγάπης.

Δὲν εἶχαν πλέον τίποτε κοινὸν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι τῶν ὄπλων μὲ τοὺς κουστωδοὺς τοῦ Πιλάτου, οἱ ὁποῖοι καὶ ἕως τὸν τάφον ἀκόμη ἤλθαν νὰ διεκδικήσουν τὴν θεότητα πρὸς τὸν μεγάλον υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου. Εἰς δύο σειρὰς ἐπίσης ἤρχοντο τὰ χρυσὰ ἐξαπτέρυγα καὶ ὁ Σταυρὸς καὶ ὅλα τὰ λάβαρα τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ εἰς τὸ μέσον οἱ ἱερεῖς μὲ τὰ χρυσὰ των ἄμφια ἐκρατοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια των τὸ Ἅγιον Σῶμα, ζωγραφισμένον εἰς ἕνα κόκκινον βελουδο, χρυσοκέντητο, καὶ σκεπασμένο ὅλο ἀπὸ ἄνθη.

Ὅπισθεν ὁ Μητροπολίτης ὀλόχρυσος, μὲ τὴν μήτρην του ἀστραποβολοῦσαν ἀπὸ πολύτιμες πέτρες, μὲ τὴν χρυσὴν πατερίτσαν του ἐξέχουσαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν φεγγολόγημα τῶν κερῶν, ὡς σκῆπτρον βασιλέως, ἐπροχῶρει σιγὰ καὶ μὲ με-

γαλοπρέπειαν. Πλησίον του ὁ πρωθυπουργός, οἱ Ὑπουργοί, ὁ Νομάρχης, ὁ Δήμαρχος, οἱ Δημοτικοὶ σύμβουλοι μὲ μαῦρα ἐνδύματα καὶ μὲ ὑψηλὰ καπέλλα, ὁ Φρούραρχος καὶ ὅλοι αἱ στρατιωτικὴ ἀρχαὶ μὲ τὰς ἐπισήμους στολὰς των διηύθουν τὸ ἐπίσημον πένθος. Καὶ ἐπειτα ἕνα ρεῦμα ἀτελείωτον κόσμου, τὸ ὁποῖον ἐπροχῶρουσε εἰς βῆμα μονότονον, μὲ τὰ κίτρινα κεριὰ εἰς τὰ χέρια, μὲ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ συμβολικόν, τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἀπὸ τὸ σκότος ἐνός τάφου καὶ ἀπὸ τὸν πόνον ἐνός μαρτυρικοῦ θανάτου, νὰ φωτίσῃ μίαν γωνίαν οὐρανοῦ γεμάτου ἀπὸ ἐλπίδας καὶ ἀγάπης καὶ ἐγκαρτέρησιν.

Ἀκριβῶς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ξενοδοχείου εἶχε σταματήσει ἡ πένθημος συνοδεία καὶ ἕνας διάκος καλλιφῶνος ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ τὴν στερεότυπον νεκρικὴν εὐχὴν τοῦ Ἐπιταφίου. Τὰ Κύριε ἐλέησον, ὡς ἐπώδός τῆς εὐχῆς αὐτῆς, ἐπανελήθησαν καὶ πάλιν μυριστόμα καὶ εὐθυμα, μία νότα χαρῆς, ἡ ὁποία ἐβγαίνει ἀπὸ τόσα παιδικὰ στήθη, τὰ ὁποῖα καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸν θάνατον ἀκόμη διατηροῦν τὴν εὐθυμίαν τῆς ζωῆς.

Ὅταν ὁ διάκος ἀπηρίθμησεν ὅλην τὴν σειράν τῶν δυστυχῶν, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἐπεκαλεῖτο τὴν ἄφρονιν ἁμαρτιῶν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἄννα ἠσθάνθη δάκρυα νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, ἐνῶ συγχρόνως τὸ στήθος τῆς ἐλαφρύνετο ἀπὸ τὸ βάρος τῆς στενοχωρίας, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμνε τόσον νὰ ὑποφέρει πρῖν. «Ὡ! ὁ Χριστὸς ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον τόσον ἐπερίπαιξαν καὶ ἐκαταφρόνησαν οἱ μεγάλοι καὶ ἐπίσημοι Φαρισαῖοι, τί παράδειγμα ἐγκαρτερήσεως τῆς ἔδιδε τὴν στιγμὴν αὐτήν, ποῦ καὶ αὕτη ἠσθάνετο ὅτι ἐκαταφρόνετο ἀπὸ τοὺς εὐτυχημένους αὐτοὺς ἀνθρώπους, ὅπου ἦσαν γύρω τῆς. Τί ἦσαν τὰ δίκια τῆς βάσανα ἕως τὴν ἄπεναντι τοῦ μαρτυρίου τοῦ πόνου καὶ τοῦ ἐξευτελισμοῦ, ποῦ εἶχε ὑποφέρει ὁ καυμένος ὁ Χριστὸς τὴν ἐβδομάδα ἐκείνην τῶν παθῶν του. «Ὡ! πῶς δὲν τὰ εἶχε σκεφθῇ ὅλα αὐτὰ τὴν ἡμέραν, ὅταν ἐπῆγε νὰ προσκυνήσῃ, διὰ νὰ ριφθῇ μὲ εὐλάβειαν καὶ νὰ φιλήσῃ μὲ εὐγνωμοσύνην τὰ χέρια καὶ τὸ μέτωπον τοῦ μεγάλου αὐτοῦ παρηγορητοῦ. Ἀπ' ἐναντίας ἀφηρημένη, γελαστή, χαρούμενη, εἶχε ἀσπασθῇ τὸ φύλλον ἐνός λουλουδιοῦ, χωρὶς κἂν νὰ εἶχε σκεφθῇ ὅτι ἕνας πόνος μεγάλος, φοβερός, ἀσύγκριτος ἐσκεπάζετο κάτω ἀπὸ τὰ λουλούδια ἐκεῖνα».

Προσηλωμένη εἰς τὰς σκέψεις τῆς αὐτῆς ἡ Ἄννα δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι τὰ δάκρυά τῆς εἶχαν παρατηρηθῇ ἀπὸ τοὺς δύο ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἐστέκονταν κατὰ τῆς ὀπίσθεν ἀπὸ τὴν Ἀμάλιαν καὶ τὰ παιδιὰ. Ὁ κ. Νιόνιος ὅταν ἀντελήφθη ὅτι ἡ κόρη ἔκλαιε, ἠσθάνθη καὶ αὐτὸς τὸ μάτι του νὰ δακρῶναι κάτω ἀπὸ τὸν μονυελόν του ἀπὸ τύψιν συνειδήσεως, διότι ἡ λύπη τῆς δὲν θὰ ἦτο ἴσως ξένη πρὸς τὸν ἀστείμὸν του, ἐνῶ ὁ Στέφανος ἐγλώμιαινε καὶ τὴν ἔβλεπε μὲ συμπάθειαν ἀδελφοῦ.

Τὰ παιδιὰ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, ἐσταυροκοποῦντο μὲ εὐλάβειαν καὶ εἶχαν αἰσθανθῇ κάποιαν φρικίαν συγκινήσεως εἰς τὴν παρελκασίν ἐκείνην. Διὰ μίαν ὅμως ἀντελήφθησαν ὅτι κατὰ κάποιους μάγικας εἶχε εἶσει μία στράκα εἰς τὰ πόδια μίαν γρηῃς. Ἡ γρηῃ ἐπετάχθη ἐπάνω μὲ φωνῆς.

Αὐτὸ ἤρκεσε γιὰ νὰ ἀρχίσουν τὰ παιδιὰ νὰ γελοῦν σπασμωδικά, ἂν καὶ ἐπροσπαθοῦσαν νὰ κρατηθοῦν διὰ νὰ μὴ τοὺς καταλάβουν οἱ ἄλλοι. Τοῦ ἀγοριοῦ μάλιστα τὸ γέλοιο ἐξεσπούσε παλμικὸ, ἀκράτητο ὅταν κελάρυσμα νεροῦ, μὲ νότες κρυστάλλινες, τόσο ποῦ ἡ ἀδελφὴς του ἀπὸ τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ μπαλκονιοῦ τὸ ἀντελήφθησαν καὶ ἡ Κορνηλία, ἀψηφοῦσα τὸν κίνδυνον νὰ λερωθῇ ἀπὸ τὰ κεριὰ, ἐπλησίασε γιὰ νὰ τὸν μαλώσῃ.

Ἡ Ἀμάλια ἡ ὁποία εἶχε ἀντιληφθῇ κάτω τὸ αἴτιον τῶν γέλοιον ἄρχισε καὶ αὕτη νὰ γελᾷ, καὶ τὸ γέλοιο μετεδόθη ἔπειτα ἐξαφνικὰ καὶ εἰς τὸν κ. Νιόνιον καὶ εἰς τὸν Στέφαν, ἐνῶ ἡ Κορνηλία ἐπέστρεφεν εἰς τὴν θέσιν τῆς πεισιμωμένη, ὅχι πλέον διὰ τὰ γέλοια τῶν μικρῶν, ὅσον διὰ τὴν ἀσέβειαν τῶν μεγάλων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ λιτανεὶα εἶχε τελειώσῃ καὶ ὅλος ὁ κόσμος ὁ συνωθούμενος εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμοῦ εἶχε διασπασεῖ τὰς γραμμὰς τῶν στρατιωτῶν καὶ διὰ τῶν ὁδῶν Νίκης πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ εἶχε προηγηθῇ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. Ὁ ποταμὸς ὁ φωτεινός, ὁ ἀκράτητος τῶν ἀνθρώπων εἶχε ἐκεῖ χωρίσει εἰς δύο τρία παραπόταμα, τὰ ὁποῖα ἐφώτισαν δι' ὀλίγας στιγμὰς τοὺς ἡσύχους δρόμους, ἕως ὅτου ἠνώθησαν μὲ τὴν μεγάλην ἀνθρωποθάλασσαν τῆς πλατείας. Ἐκεῖ πλέον τὸ θέαμα ἦτο μοναδικόν. Ὅθ' ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἕνας οὐρανὸς ἀστροπλημμυρισμένος μὲ τοὺς ἀστερισμούς του εἰς μεγάλην ἔντασιν ἐκαθηρεπτιζέτο εἰς κάθε διεύθυνσιν τῆς πλατείας. Ἡ ἠλεκτροφωτισμένες ἀλυσσίδες ποῦ ζῶνουν μὲ χιλιάδες φωτεινὲς γλωσσίδες τὸν μεγάλον μεσαιὸν κύκλον, ἡ χρυσὲς σειρὲς τῶν μπαλκονίων τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, ἡ μεγάλας ἠλεκτρικὲς λάμπες, ἡ σκορπισμένες ὅταν τόσα φεγγάρια ἐπάνω εἰς τὴν χρυσὴν βροχὴν τῶν κερῶν, ἡ μουσικὲς ἡ πένθημες, ποῦ ἀκούοντο καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Γεωργίου καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Φιλελλήνων καὶ ἀπὸ τὴν ὁδὸν Μητροπόλεως καὶ ἀπὸ τὰς ὁδοῦς Μουσοῦ καὶ Σταδίου, ὅπου ἐπρόβαλλαν οἱ ἄλλοι ἐπιτάφιοι τῆς Ἀγίας Εἰρήνης, καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τοῦ Σωτήρος, καὶ τῆς Καπνικαρέας καὶ τῆς Χρυσοσπηλιωτίσσης, ὅχι τόσον ἐπίσημοι αὐτοί, ἀλλὰ μὲ συνοδείας ἀπὸ πολλὸν κόσμον, ἀποτελοῦσαν ἕνα σύνολον μοναδικῆς ὠραιότητος καὶ μεγαλοπρεπείας.

Ἐντικρὺ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς αἰθούσης τὸ πρὸς τὴν πλατεῖαν, ὅπου εἶχαν τρέξει ὅλοι, ἐφαίνετο ὁ Λυκαθητὸς φωτοστολισμένος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν λευκὴν κορυφήν του καὶ μὲ μίαν χρυσὴν μαιανδρικὴν ἀλυσσίδα, μὲ ἕνα καταράκτιν ἀπὸ μικρὰ χρυσὰ ἀστράκια, τὰ ὁποῖα ἐξετυλίσσοντο ἀπὸ τὰ ἐπάνω πρὸς τὴν ράχιν τοῦ λόφου μὲ ὠραίας κμυπύλας ὅταν ἕνας πελώριος ὄφις νὰ ἐσύρετο ἐκεῖ μὲ δέσμα φωτεινῶν καὶ κεντημένον ἀπὸ πετράδια πολύτιμα.

Ἡ κ. Μοίρα, ἡ ὁποία διὰ πρώτην φοράν ἔβλεπε τὸ θέαμα αὐτὸ ἦτο εἰς ἔκστασιν. Τέλος πάντων μόνον εἰς τὰς Ἀθήνας τὰ βλέπει κανεὶς αὐτὰ τὰ ὠραία πράγματα, εἶπε, καὶ μόνον ἐδῶ ὁ Χριστὸς δοξάζεται ὄχι μόνον ὅταν θεὸς ἀλλὰ καὶ ὅταν μεγάλος ἄνθρωπος.

Ὡστε Ἀθηναία, εἶπεν ὁ Στέφανος, ὁ ὁποῖος ἐπεθυμοῦσε,

τελευταίως μάλιστα, τὴν ὀριστικὴν ἀποκατάστασιν τῆς μη-
τριῶς του εἰς τὰς Ἀθήνας.

— Τί καλά! εἶπεν ἡ Ἀμαλία. "Ἐτσι θὰ τῶχω κἀγὼ δι-
πορτο. Γιατὶ καὶ 'σε με ἀρέσει πολὺ ἡ Ἀθήνα..."

— Μπράβο, κοντεσίνα, εἶπεν ὁ κ. Νιόνιος. "Ἐχομε νὰ παί-
ζουμε τῆς χειμωνιάτικες βραδεῖες..."

Καὶ τ' ἀπομεσήμερα ὄχι; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία, σιγα-
νότερα, διότι ἡ Ἀριέττα καὶ ἡ Κορνηλία τὴν ἐκύτταζαν
μὲ τρόπον ἐχθρικών.

Καὶ πραγματικῶς αἱ δύο ἀδελφαὶ ἐστενοχωρήθησαν τρο-
μερᾶ, εὐθὺς ὡς ἤκουσαν τὴν ἀπόφασιν τῆς κ. Μοίρα νὰ ἀπο-
κατασταθῇ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Βεβαίως ὁ Στέφαν, μεῖνιδὴν του τώρα οἰκογένειαν καὶ
σπίτι, θὰ ἐξέφευγεν ἀπὸ τὴν ἰδικήν των ἐπιρροήν καὶ τὸ με-
λετώμενον ἀπὸ τόσον καιρὸν συνοικέσιον τῆς Κορνηλίας μὲ
τὸν ἐξάδελφόν της ἐκινδύνευε.

— Καὶ ἀπόψε δὲ θὰ παίζουμεν; εἶπε σιγαλῶς ἡ Ἀμα-
λία. Μήπως κοιμᾶσθε ἀπὸ τὰς δέκα;

Ἄ Νιόνιος ἔθεσε τὸ δάκτυλο εἰς τὸ στόμα καὶ συγγρό-
νος ἔδειξε μὲ τὸ βλέμμα τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν ἀδελ-
φὴν της.

Ἡ Ἀμαλία ἐσιώπησε, ἀλλὰ εἰς τὸ πρόσωπό της ἐσκορ-
πίσθη ἓνα μειδίαμα εἰρωνείας, τὸ ὅποιον δὲν διέφυγε τὸ

βλέμμα τοῦ Νιόνιου, ἀλλ' οὔτε τῶν κυριῶν του, ὡς ἔλεγε
καὶ τῆς δυὸ ἀδελφῆς μαζὴ ἢ Ἀμαλία.

Τὰ παιδιὰ νὰ πᾶν περὶ μέσα, εἶπεν ἡ κ. Μοίρα στρε-
φομένη πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ μπαλκονιοῦ ὡς νὰ ἀναζητοῦσεν
ἐκεῖ τὴν Ἄνναν. Ἄλλ' ἢ Ἄννα δὲν ἦτο ἐκεῖ. Τὴν στιγμὴν
που εἶχαν περάσει εἰς τὸ μπαλκόνι τοῦ σαλονιοῦ, ἡ Ἄννα
χωρὶς νὰ παρατηρηθῆ ἐπῆγεν εἰς τὸ μικρὸ δωμάτιον. Ἐκεῖ
κουρασμένη, ἐξηληλημένη, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι
της, καὶ μετὰ τὰς δυὸ τῆς χεῖρα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της εἰς τὸ
μαξιλάρι της. Μέσα εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὴν ψυχὴν της
ἐγίνετο ὡς μὴ ἀποκάλυψις. Ὁ Χριστὸς μὲ τὸν θάνατόν του
ἐπαρουσιάζετο ἐντελῶς διαφορετικῶς εἰς τὴν ἀντίληψίν της.
Τώρα ποῦ ἡ ζωὴ της ἀρχίζε πραγματικῶς, τώρα ὅπου ὁ κόσμος
ἀνοίγετο ἐμπρὸς της μὲ τόσους κόπους καὶ στενοχωρίας καὶ
ὅπου ἐννοοῦσεν ὅτι ἡ ἰδικὴ της πάλη τῆς ζωῆς ἦτο δυσκο-
λωτέρα ἀπὸ τῆς μητέρας καὶ τῆς γρηᾶς θείας της, τώρα
ἠσθάνετο, διατὶ ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἀρκοῦσεν εἰς ἐκεῖνες με-
τὰ θαλασσινὰ του θαύματα. Εἰς αὐτὴν ὁ Χριστὸς, ὁ νέος
ἐκεῖνος σοφὸς ἄνδρας μὲ τὰ καλά λόγια καὶ τὸ γλυκὺ καὶ
συμπληθητικὸν πρόσωπον, ἐσυγγένευε περισσότερο εἰς
τὸν πόνον καὶ τὴν ὑπομονὴν μὲ τὴν νεότητά της καὶ μετὰ
αἰσθηματὰ της τὰ ἀγνὰ καὶ τὰ εὐγενεῖα.

Περίεργον! πῶς δὲν εἶχε καταλάβει ὡς τώρα τίποτε ἀπὸ
ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα! Πῶς ἂν καὶ ἐπήγαγεν εἰς τὴν Ἐκ-

Ἡ Σωσάνα δὲν ἀπήνησεν ἀμέσως, διότι ἡ ἐρώτησις αὐτῆ τοῦ ἀρρα-
θωνιαστῆ τῆς, τὴν ἐτάραξε φοβερὰ. Δι' αὐτὴν, τὴν ὥραν ἐκείνην
εἶχε καθῆ ὅλη ἡ ὡμορφία τῆς ἐξοχῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἐνθυμητῆται.

Ὅταν πρὸ ἑξ μηνῶν τοὺς εἶχαν ἀρραθωνιάσει ἦτο ἀγνὴ ὡς τὰ ὡ-
ραῖα τριαντάφυλλα ποῦ ἐστόλιζαν τὰ μαλλιά της καὶ αἱ πρώται ἡμέραι
τοῦ ἐρωτῆ τῶν ἦσαν θεῖαι. Ἀλλὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς πέντε ἐβδο-
μάδας εἶχε συμβῆ ἓνα δρᾶμα φοβερόν καὶ στιγμιαιόν. Ὁ Ἐδουάρδος
ἠναγκάσθη ν' ἀπουσιάσῃ δι' ὀλίγας ἡμέρας. Καὶ ἀκριβῶς τὴν ἐπομέ-
νην τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεώς του, ὁ πατέρας τῆς Σωσάνας εἶχε προ-
καλέσει διαφόρους συγγενεὶς καὶ φίλους διὰ μίαν ἐξοχικὴν διασκεδάσιν.
Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων ἦτο καὶ ἓνας ἐξάδελφος, ὁ Ἐαδιέ Cassenac,
ἄνθρωπος τριάντα πέντε ἐτῶν, ὁ ὅποιος ἀπὸ τὸ πρῶτον παρητήρει ἐπιμέ-
πως τὴν Σωσάνα, τὴν ὅποιαν ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν. Ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν δὲν ἔπαυσε νὰ τῆς κάμη ἐξαιρετικὰς περιποιήσεις, αἱ ὅποιαι πολ-
λάκις τὴν ἐνοχλοῦσαν.

Τὸ δεῖπνον ἦτο πλούσιον καὶ ὅλοι ἔφαγαν καὶ ἤπιον καλά. Ὅταν
ἐτελείετο ἡ διασκεδασίς, ἡ Σωσάνα ἐκοιμάτο ἡσυχῶς μέσα εἰς τὸ δωμά-
τιον της, ὅταν αἰφνὴς ἐξύπνησε ἀπὸ ἓνα κρότον, καὶ εἶδε ἐμπρὸς της τὸν
Cassenac, ὁ ὅποιος εἶχεν εἰσελθῆ ἀπὸ τὸ μισανοικτὸν παράθυρόν της.
Ἦρχισε νὰ τῆς ὁμιλῇ διὰ τὸν ἐρωτᾶ του, ὡς πρὸς τὸν ἄλλο. Ἡ δυστυχὴς
φοβηθεῖσα διὰ τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν κατὰ τὸν ὕπνον της ἐπίθεσιν, ἤρ-
χισε νὰ τρέμῃ ὅλη, νὰ αἰσθάνεται ὅτι τὴν καταλάμβανεν ἓνα εἶδος νάρ-
κης, μὴ ἀδυναμίαν νὰ φωνάξῃ, ἔως ὅτου αἱ αἰσθήσεις της τὴν ἐγκατέ-
λειπον. Ὅταν συνῆλθεν ἦτο πλέον ἀργά. Ἡ καταστροφὴ της εἶχεν
ἐπέλθει τελεῖα καὶ ἀνεπανάρθωτος. Ὁ ἄνθρωπος, εὐθὺς ὡς τὴν ἐπανέφε-
ρεν εἰς τὴν ζωὴν, ἔφυγε καθ' ὅν τρόπον εἶχεν ἔλθει. Ἐκτοτε δὲν τὸν
εἶχεν ἐπιτιμῆσαι ποτέ τὸν ἐξάδελφον καὶ ὁ χρόνος ἤρχισε νὰ ξηραίνῃ τὰ
δάκρυά της καὶ νὰ τὴν παρηγορῇ.

Αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ τὴν ἔκαμαν νὰ σιωπῇ καὶ νὰ ἐν ὠχρὰ ὡς
νεκρά, ἐνῶ ὁ Ἐδουάρδος ἐπερίμενε μετὰ παλμῶν τὴν ἀπάντησίν της.

— Πῆς μου τὰ πάντα! Πῆς μου ὅ τι καὶ ἂν ἔχῃς, σὲ ἀγαπῶ τόσο,
ὡστε θὰ συγχωρήσω.

Διὰ μίαν στιγμὴν ἐτοιμάσθη νὰ ὁμολογήσῃ τὸ μαρτύριον τῆς ψυχῆς

κλησίαν τακτικῶς καθὲ Κυριακὴν, ὅμως δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς
καμίαν συνάφειαν καὶ ψυχικὴν συνενόησιν μὲ τὸν Χριστόν,
τὸν τόσον συμπληθῆ καὶ τόσον καλόν.

Ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ, ὡς καὶ νὰ τὴν ἔφερε πρὸς τὸν μεγάλον
μάρτυρα τοῦ ἀλτρούτισμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης, ἐσηκώθη καὶ ἀνε-
ζήτηε εἰς τὰς γωνίας τοῦ δωματίου καμίαν εἰκόνα, ἡ ὅποια
νὰ τὸν ἐνθυμίζῃ. Ἀλλὰ τὰ δωμάτια τῶν ξενοδοχείων δὲν
ἔχουν εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ. Δύο τρεῖς λιθογραφίαι, ἐντελῶς
ζέσαι μὲ τὰς σκέψεις της τῆς στιγμῆς, ἐκρέμοντο εἰς τοὺς
τοίχους μέσα εἰς τῆς στενῆς κάρυνης κορνίζης των.

Ἐξανήψεσε καὶ ἔκρυψε πάλιν τὸ πρόσωπό της εἰς τὸ μα-
ξιλάρι της. Ἀπὸ μικρὸ παιδί, ὅταν ἤθελε νὰ μὲν ἴσῃ μὲ
τοὺς συλλογισμούς της, ἔκρυβεν ἔτσι τὸ πρόσωπόν της καὶ
ἀπεμακρύνετο ἀπὸ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον. Ἐσκέπθη ὅτι τὸ
πρῶτον ἦτο ἐμετακλάμβανε καὶ ὅτι ἀπόψε ἔπρεπε νὰ διαβάσῃ τὸ
περὶ μετακλήσεως κεφάλαιον, τὸ ὅποιον τῆς εἶχε δείξει ἡ κ.
Μοίρα εἰς τὴν σύνοψίν της. Ἐσηκώθη, ἐπῆρε τὴν σύνοψιν,
ἀνοίξε τὴν σηματοθευμένην σελίδα καὶ ἤρχισε νὰ διαβάσῃ.
Πρὶν νὰ τελειώσῃ τὴν δευτέραν παράγραφον, τὰ μᾶτια της
ἐθάρυναν καὶ ἓνας ὕπνος ἀκράτητος τὴν ἐκυρίευε. Θεέ μου!
Τὶ ἁμαρτία! ἐσκέπθη. Καὶ ὅμως ποτέ ἡ ψυχὴ της δὲν εἶχεν
ἐννοήσει τὸν Χριστόν, ὡς ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ ποτέ δὲν εἶ-
χεν αἰσθανθῆ δι' αὐτὸν ἓνα τόσον μεγάλο αἶσθημα ἀγάπης
καὶ εὐγνωμοσύνης. Διατὶ λοιπὸν ἀπεκοιμάτο εἰς τὴν ἀνά-

της, ἀλλ' ἐφοβήθη τὴν ἀπελπισίαν του καὶ μὲ δύναμιν τὴν ὅποιαν οὐτε
αὐτὴ δὲν ἐγνωρίζε ποῦ ἦρε, εἶπε:

— Δὲν ὑπάρχει τίποτε. — Ὁ ὅρκισός μου.

Ἀνάμεσα εἰς τὴν σκιά, ἡ ὅποια ἤκουσε τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ Ἐδουάρ-
δος ἔπιασε τὰ χεῖρα τῆς ἀγαπημένης του καὶ τὰ κατεφίλησε.

Ὁ γάμος ἔγινε, οἱ γονεῖς ἀνεχώρησαν καὶ τὸ ἐργαστάσιον ὑπὸ τὴν
διεθύνειν τοῦ Ἐδουάρδου ἔλαθε νέαν ζωὴν. Περὶ τὰ τέλη τοῦ οὐδῶου
μηνὸς ἐγεννήθη ἓνα ἐργαζὸν τὸ ὅποιον ὠνομάσθη Σένερε.

Εἰς τὸ μεταξὺ ὁ Ἐαδιέ Cassenac ἦλθε καὶ ἀπεκατεστάθη εἰς τὸ
αὐτὸ μέρος. Ἰπέφερε διὰ τὸν γάμον αὐτόν, ἐζήλευε διὰ τὴν εὐτυχίαν
ἐκείνου, ὁ ὅποιος εἶχε τὴν ὠραίαν Σωσάνα, τὴν ὅποιαν αὐτὸς εἶχεν ὡς
τρελλὸς ποθήσει καὶ ὄνειροπολήσει διὰ γυναικα, ἐπροσπάθησε νὰ τὴν
πλησιάσῃ καὶ πάλιν, ἀλλ' ἐδιώθη. Τότε ὁ φθόνος διὰ τὴν εὐτυχίαν των
ἤρχισε νὰ βράζῃ μέσα του καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ τοὺς καταστρέψῃ.

Ἀπεράσισε λοιπὸν νὰ διακινδυνεύσῃ ὅλην τὴν περιουσίαν του καὶ
ἔκρινε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δρόμου ἓνα ἐργαστάσιον, καθ' ὅλα ὅμοιον
μὲ τοῦ Ἐδουάρδου καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ τὸ αὐτὸ ὄνομα Cassenac. Ἐνερ-
γητικὸς καθὼς ἦτο, ἔπειτα ἀπὸ πέντε ἔτη κατώρθωσε νὰ πάρῃ ὅλην τὴν
πελατεῖαν τοῦ ἄλλου.

Ἀπὸ τότε ἤρχισε διὰ τὸν Ἐδουάρδον ἡ στενοχωρία, ἡ ὅποια ὀλίγον
κατ' ὀλίγον ἐγένετο μιξέριαν, ... καὶ πῶς νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἐργο-
στάσιον τὸ ὅποιον καθημερινῶς ἐκινδύνευε.

Ἀνάμεσα εἰς τὰς στενοχωρίας αὐτὰς ἐμεγάλωνε ὁ Σένερε. Ὅταν
ἐρωτοῦσε τὸν πατέρα του ποῖος ἦτο ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς δυστυχίας,
ἐκεῖνος τοῦ ἔδειχνε πάντα τὸν Cassenac, ὁ ὅποιος εἶχε νυμφευθῆ, εἶχε
παιδιὰ καὶ ἐργάζετο θαυμάσια. Ὅτι ὁ Σένερε ἔμαθε νὰ τὸν μισῇ.

Ὁ Ἐδουάρδος, μὴ ἀντίχων πλέον, ἔπεισε ἄρρωστος ἀπὸ ἓνα εἶδος πα-
ραλυσίας ὁ Σένερε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο εἰκοσι ἐτῶν. Ἐπῆρε τὴν
θεσίαν τοῦ πατέρα του εἰς τὸ ἐργαστάσιον, εὖς νέας πιστώσεις, ἐργάσθη
ὑπερἄνωγως καὶ κατώρθωσε νὰ νικήσῃ τὸν ἀντίπαλόν του καὶ νὰ πη-
γαίνουν θαυμάσια ἡ δουλειὰ του.

Τώρα νικημένος ὁ Ἐαδιέ Cassenac μὴ γνωρίζων πῶς ν' ἀπαλλαγῇ
ἀπὸ τοὺς δανειστάς, παρεκάλεσε τὸν Σένερε ν' ἀγοράσῃ τὸ ἐργαστάσιον

γνωσιν τῶν λόγων τοῦ μετανοοῦντος ἁμαρτωλοῦ. Διατὶ τὰ
λόγια ἐκεῖνα δὲν τὴν ἐσυγκινούσαν, δὲν ἔλεγαν σχεδὸν τί-
ποτε εἰς τὴν ψυχὴν της;

Μόνα μου! εἶπε, γιὰτὶ; γιὰτὶ;

Τὸ μόνα μου, ἐκεῖνο δὲν ἀπηυθύνετο πλέον εἰς τὴν μη-
τέρα της. Ἀπετεινετο εἰς τὴν μεγάλην μητέρα τοῦ Χριστοῦ,
τῆς ὅποιας ἀκριβῶς τὴν ἐπέμβασιν διὰ τὴν ἄφεισιν τῶν
ἁμαρτιῶν ἐπεκαλεῖτο ὁ συγγραφεὺς τῆς προσευχῆς, ὅπου
ἐδιάβαζε. Μόνα μου, σῶσε με ἀπὸ τὸν πειρασμόν.

Καὶ πειρασμός ἦτον, ὡς ἡ ἰδία ἐσκέπτετο, τὸ ὑποκειμέ-
νον καὶ τὸ κατηγορούμενον καὶ οἱ προσδιορισμοί, εἰς τὰς
ὅποιας τὸ πνεῦμά της ἐπετοῦσεν, ἐνῶ ἐδιάβαζεν. Δὲν ἠμπο-
ροῦσε νὰ διαβάσῃ τίποτε εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν, ἀλλ' οὔτε
νὰ ἐννοήσῃ τίποτε, ἂν δὲν ἔβαζε τὰς λέξεις εἰς τὰς θέσεις
των καὶ δὲν ἐτακτοποιούσε τὸ κείμενον πρῶτα, ὡπως εἶχε
κάμει ἑπτὰ, ὅκτω κατὰ σειρὰν χρόνια εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ
ἀνάλασις ἔπειτα τῶν λέξεων, αἱ ἀνωμαλίας τῶν ρημάτων,
ὅλα αὐτὰ τὰ ὅποια τόσον τὴν εἶχαν βασανίσει ὅλα της τὰ
παιδικὰ χρόνια, καὶ τὰ ὅποια ἦσαν ἀναπόσπαστα ἀπὸ κάθε
ἀνάγνωσιν της σχολικὴν, ἐχοροπηθοῦσαν ἀμέσως εἰς τὴν μνή-
μην της καὶ τῆς ἐμποδίζαν κάθε σκέψιν λογικὴν καὶ κάθε
προσῆλωσιν εἰς μίαν ἰδέαν κᾶπως ὑψηλοτέραν.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν μάλιστα ἓνα ἀφῆς τὰ ἀνομιμίματά
μου τὴν εἶχε κάμει νὰ τὰ χάτῃ. Ἦτο τὸ ἀφῆς ἐκεῖνο ποῦ

του. Ἐκεῖνος κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη, τέλος ὅμως τοῦ ἔγραψε:

— Θὰ δεχθῶ. Ἐλθετε!

Ἐσήμεως τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν καὶ ὑπέγραψε. Ὁ Σένερε
τὴν ὄρθευσεν ἡμέραν ἤθελε τὸ σπῖτι του νὰ ἔχῃ ἑορτάσιμον ὄψιν,
ὑπερῆρας καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του νὰ παρευρεθοῦν μὲ τὰ
καλὰ των φορέματα καὶ ἐκεῖνος ἐκάθησε κοντὰ εἰς ἓνα τραπέζι, ὅσν
κριτῆς μὲ ἐμπρὸς του σωρὸν ἀπὸ ἐγγράφα. Τέλος παρουσιάσθη ὁ Cas-
senac ὁ Σένερε ὄρθιος, ὑπερήφανος, προστασιακὸς τοῦ ἔδειξε ἓνα κά-
θισμα ἀπέναντί του καὶ τοῦ εἶπε:

— Καθίσατε!

Ἐκεῖνος ἐκάθησε, ἄρκετὰ παραγεμμένος, στριφογυρίζων εἰς τὰ χεῖρα
του τὸ καπέλλο του. Δὲν ἦτο πλέον ὁ ὑπερήφανος νικητής, ἀλλὰ ἓνας
γέρως ρυτιδωμένος καὶ ὠχρὸς ἀπὸ τὴν λύπην. Ὁ Σένερε τότε μὲ σκλη-
ρότητα ἤρχισε ν' ἀναφέρῃ ὅλην τὴν ἰστορίαν τοῦ θριαμβοῦ τοῦ Ἐαδιέ
καὶ τῆς καταστροφῆς του. Ἐκεῖνος ἐδοκίμασε νὰ τὸν διακόψῃ, ἀλλὰ μὲ
ἓνα κίνημα τοῦ ἔκοβε τὸν λόγον τέλος εἶπε:

— Ἐρχεσθε νὰ μὲ παρακαλέσετε ν' ἀγοράσω τὸ ἐργαστάσιόν σας, τὰ
ἐρεπίαια τοῦ ἐργαστασίου σας. Θέλω νὰ σᾶς κάμω αὐτὴν τὴν ἐλεημοσύ-
νην. Ἴδου τὰ χρήματα, καὶ ἡνοῖξε ἓνα πορτοφόλι γεμάτο χαρτονομί-
σματα. Ὁ Cassenac τρέμων τὸ ἐκύτταξε μὲ ἐπιθυμίαν αὐτὰ τὸν ἔσω-
ζαν ἀπὸ τὴν ἀθλιότητα.

— Ἐλάτε νὰ τὰ λάβετε, εἶπε ὁ Σένερε.

Ὁ Cassenac ἐπέρασε ὅλον τὸ σελόνι καὶ ἔφθασε πλησίον εἰς τὸ
τραπέζι ὅταν ἀπλωνε τὸ χεῖρ τοῦ εἶπε ὁ Σένερε:

— Ὅχι, ὑπογράφατε πρῶτα αὐτὸ τὸ ἐγγράφον τῆς πωλήσεως, θὰ τὸ
τακτοποιήσωμεν κατόπιν εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον. Σήμερα θὰ λάβετε
τὰ μισὰ χρήματα, τὰ ἄλλα μισὰ ἄργότερα καὶ τοῦ ἔδωκε τὸ πορτο-
φόλι. Ἐπειτα μὲ ὑπερήφαναν ἐκύτταξε τοὺς γονεῖς του, τοὺς ὁποίους
ἐξεδικεῖτο ἐκείνην τὴν ὥραν. Ὁ Ἐδουάρδος ἐμετρίωσε εὐτυχῆς, ἀλλ' ἡ
Σωσάνα ὠχροτάτη παρητήρει ἓνα μικρὸ δάκρυ ὅπου ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μά-
τια τοῦ Cassenac, καὶ ἐσκέπτετο ὅτι δὲν θὰ ἐπάθινε τέτοιαν καταδικὴν
πατέρας ἀπὸ παιδί, ἂν ἐκείνη ἓνα βράδυ λησμονημένον πλέον, ἔκρινεν
τὴν ἀναγκαίαν ὁμολογίαν. (Emile Sobari)

της είχε τύχει την στιγμήν της εξέτασώς της. Ο δάσκαλός της 'που την είξευρε καλήν μαθήτριά, ήθέλησε νά κάμη φιγούραν με τὸ ἄφες αὐτό. Ἄρχισε λοιπὸν νά τῆς ἀνακατόνη τὰς προστακτικὰς τοῦ ἡμῆ, εἰμι, εἰμι, οἶδα καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι τόσον ἐφοβήθη, μήπως τὰ χάσῃ, ὥστε ἔχασε πραγματικῶς κάθε αἴσθησιν καὶ μετεφέρθη ἀναίσθητος εἰς τὸ σπῆτι τῆς, ὅπου ἔμεινε μετὰξὺ ζωῆς καὶ θανάτου τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας.

Με τὴν ἀνάμνησιν τῆς μεγάλης αὐτῆς δυστυχίας τῆς ζωῆς της ἡ ιδέα τοῦ Χριστοῦ ἐπτερούγισεν ἀμέσως μακρὰν, ἡ ἐλπίς ἡ ὁποία εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν ιδεάν αὐτὴν ἔσβυσε, τὸ ὠραῖον φῶς τῆς ἐμπιστοσύνης της εἰς τὸ μέλλον ἐσκιάσθη, καὶ τὸ δυστυχισμένο τὸ κορίτσι ἐθυθίσθη καὶ πάλιν εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπελπισίας καὶ τῆς ἀπογνώσεως.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

- Ἄνευ ἐλευθερίας ἀληθῆς ἀγάπῃ δὲν δύναται νά ὑπάρξῃ.
- Ἄφου πρέπει νά ἀποθάνωμεν, διατὶ ἔγιναν τόσα ὠραῖα πράγματα.
- Καὶ αὐταὶ αἱ ἔριδες εἶναι ἀπαραίτητοὶ πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἁρμονίας.
- Οὐδεὶς ποτὲ γνωρίζει τι θὰ ἐπιφέρῃ ἐκάστη πρᾶξις του.
- Κάννε ὅλα τὰ καλὰ περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλεῖς. Μὴ ὁμιλεῖς ὅμως περὶ ὧν τῶν καλῶν ὅπου κάννεις.
- Τὸ νά κερδίσης δὲν εἶναι τόσον εὐκόλον, ὅσον τὸ νά σώσης ὅ, τι ἔχεις.
- Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάννει πολλοὺς νά εἶναι δυσαρεστημένοι με τὴν θέσιν των εἶναι ἡ ἐσφαλμένη ιδέα, τὴν ὁποῖαν σχηματίζουν διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.
- Ἄπαιτεῖται κάποτε τόση δύναμης διὰ νά περιμένη τις ὅση καὶ διὰ νά ἐργάζεται.
- Ἡ εὐσπλαγγνία τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁμοία με ἀτελειώτον ἄλυσον τῆς ὁποίας ἕκαστος κρῖκος φέρει ἄλλον.
- „Ὅλα τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ δίδονται ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς τύχης ὁ καλὸς ὅμως σύζυγος εἶναι ἀποκλειστικὸν δῶρον τοῦ οὐρανοῦ.
- Αἱ οἰκονομίαι τὰς ὁποίας κάννει ἡ γυνὴ ἐκ τῆς οἰκιακῆς διαχειρίσεως δὲν ἀνήκουν εἰς αὐτήν.
- Ἀγάπῃ τὴν ὁποῖαν ἐξή ησες εἶναι καλὴ ἔκεινη ὅμως ἡ ὁποία σοῦ ἐδόθη χωρὶς νά τὴν ζητήσης εἶναι καλλιτέρα.
- Ὁ ἔρωσ φονεύει μερικὸς με βεῖλη, ἄλλους με παγίδας.
- Ἐχε καρδίαν οὐδέποτε σκληρυνομένην, προσπάθειαν οὐδέποτε κουραζομένην καὶ χαρακτῆρα οὐδέποτε βλάπτοντα.
- Ὅστις σπείρει φιλοφροσύνην ὀρέπει φιλίαν ὅστις φυτεύει ἀγαθότητα, συνάζει ἀγάπην.
- Ἡ γυνὴ πρέπει νά ἐπιθυμῇ τόσον νά εἶναι ἀνεπτυγμένη, ὅσον ἐπιθυμῇ νά εἶναι ὠραία.
- Τί εἶναι τὸ εὐγενέστερον πρᾶγμα τοῦ κόσμου; Ἡ ἀνεπτυγμένη καὶ τελειοποιημένη γυνὴ.
- Κένωσε τὸ βελάντιόν σου εἰς τὸν νοῦν σου καὶ οὐδεὶς δύναται νά σοῦ τὸ ἀφαιρήσῃ.
- Προτιμῶ νά εἶμαι εἰς θέσιν νά ἐκτιμῶ πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναμαι νά ἔχω, παρὰ νά ἔχω πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύναμαι νά ἐκτιμῶσω.
- Ἡ ἀγάπῃ διοικεῖ τὸ βασιλεῖόν της ἄνευ ξίφους.
- Ἐκάστη χάρις τοῦ χαρακτῆρος φαίνεται λαμπρότερα ὅταν ταπεινοῦται.

Μονεμβασία

Ἄλεξάνδρα Π. Ρίδου
(Ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ)

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΣΙΜΩΝ ΙΑΜΑΤΙΚΩΝ ΥΔΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΜΑΔΟΣ

ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 300,000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Κυριώτερος μέτοχος ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος

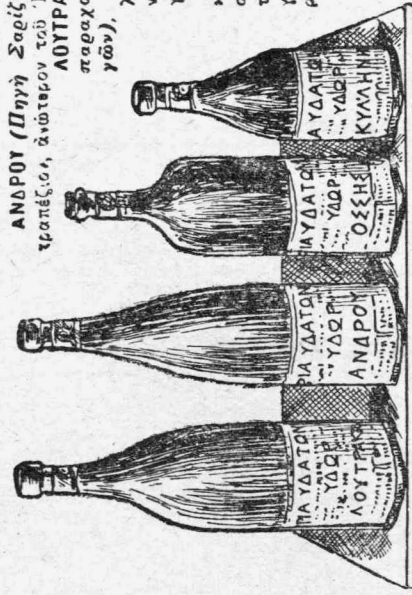
Υ Δ Α Τ Α

ΑΝΔΡΟΙ (Πηγὴ Σαφίης) τὸ καλλίτερον ἐπιτραπέζιον, ἀνώτερον τοῦ Ἑλλάδων καὶ Βισσῶ.
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ. (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις ὅλων τῶν πηγῶν), κατὰ τῆς φαρμάσεως, λιθιάσεως, ἀρθριτισμοῦ, νόσων τῶν νεφρικῶν ὀργάνων

ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις) κατὰ τῶν παθήσεων τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, ἐσθματός, κατάρσεων, δυσπεψιῶν, μητρικῶν παθήσεων κλπ.

ΟΣΣΗΣ (ΣΤΑΓΕΖΙ) (Ἀποκλειστικὴ παραχώρησις Μοναδίου πηγῆ εἰς τὸν κόκκον)

ἴμιον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ρομπέν ἀλλοκαλῶν, τονωτικόν, κατὰ τῆς ἀναμίας, λωρρώσεως, ἀδερκίης ἐξασθενήσεως κτλ. Ἐπιτραπέζιον, εὐφραντικόν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ — Ἀριθμὸς 14

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἶναι τὰ δύο πρῶτα ἔργα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον: **Τὰ Βιβλία τῆς Αὐγῆς** τριλογίας τῆς κ. Καλλιρρόης Παρρέν.

Εἰς τὰ μυθιστορήματα αὐτὰ μελετᾶται καὶ εἰκονίζεται ἡ γυνὴ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ Νέου Κόσμου, τὴν ἀνατρεφομένην με τὸ πρκατικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ὀρθὴν τοῦ προορισμοῦ της, ὡς ἀνθρωπίνου ὄντος ἀντίληψιν.

Εἰς τὴν «Χειραφετημένην» περιγράφονται ὁ βίος, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα τῆς Κων/πόλεως, εἰς τὴν «Μάγισσαν» ὁ βίος τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Καὶ τὰ δύο συγκινοῦν, συγκλονίζουν, τέρπουν καὶ διδάσκουν. Ἀνατέμνουν τὴν γυναικεῖαν καρδίαν καὶ δίδουν πλήρη ιδεάν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.

Ἐκαστον ἐκ τῶν βιβλίων τούτων ἀποτελεῖται ἀπὸ 400 περίπου σελίδας καὶ τιμᾶται διὰ τὰς Ἀθήνας δρ. 3, διὰ τὰς ἐπαρχίας 3,50 καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικὸν 3 φρ. χρ.

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται πρὸς τὴν κ.Κ. Παρρέν, ὀδ. Πανεπιστημίου, 27 Ἀθήνας καὶ συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Παρακαλοῦνται θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς των τοῦ λήξαντος ἔτους νά ἀποστείλουν αὐτὴν ἀμέσως. Ἐπίσης αἱ ἐπιθυμοῦσαι νά ἐξακολουθήσουν λαμβάνουσαι τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» παρακαλοῦνται νά ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των.

ΤΥΠΟΪΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ